

XXVI.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Tillæg til og Forandringer i Lov om Styrmands- examen af 6te Marts 1869.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 16de Marts 1874.)

Den Sømand, der har bestaaet den almindelige Styrmandsexamen, hvortil Forordningerne ere fastsatte i Lov af 6te Marts 1869 § 2, og som derhos har den i Søneringsloven betingede Alder og Søfart, har Ret til at lade sig forhyre med ethvert Seil- eller Dampskib i en hvilkenkomhelst Fart som Styrmand og, efter den betingede Seilads som saadan, i samme ubegrænsede Omfang som Skibsfører. Deri søger nærværende Lovforflag, sammenholdt med Forflag til Lov om Tillæg til Lovene om Søneringen af 19de Februar 1861 og 11te Februar 1863, at gjøre tvende Forandringer. For det Første foreslaas der i § 1 at udvide Forordningerne til den almindelige Styrmandsexamen med Kendskab til Beskæftigelse for at undgaa Paaseiling, for Lanterneføring m. m., samt til Brugten af Redningsapparater og det internationale Signalfystem. Dernæst fastsætter § 2 i Lovforlaget Forordningerne for den Prøve i Maskinlære, som ved Siden af de hidtil gjældende Betingelser herefter skulde være nødvendig for at kunne fare som Styrmand og Skibsfører med Dampskibe af alle Størrelser. Ved Overveilsen heraf har man ikke kunnet lade ude af Betragtning, at der i Dørigt som Regel ikke kræves Prøve for Udgang til Næring, at den allerførste Del af de Paagjældende er ufornuende, og at den private Stilling, som de ved Prøven opnaa Ret til at søge, i Gjennemsnit er temmelig tarvelig lønnet. Naar Udvalget, uagtet de Betænkkeligheder, der saaledes maa være til Stede ved at skjæpe Forordninger til private Næringsprøver, alligevel i alt Væsentligt tiltræder Forlaget, sfer dette, fordi man tror, at det vil være i Søfartens og — naar der tillige henfæses til Stillingens Beskæftigelse — i Samfundets vel- forstaaede Interesse, om saa mange Styrmand som muligt igjennem en ordnet Undervisning kunde faae den forøgede Kundskaab, som Lovforlaget kræver. Vel er der allerede nu ikke Faa, som ved Styrmandsexamens trede Afdeling aflægge Prøve i de omhandlede Fag; men dels vil Afleggelse af denne Prøve neppe blive saa almindelig som ønskelig, saa længe der ikke knyttes visse Rettigheder dertil, og dels har man ikke tilstrække-

lig Garanti for, at denne Kundskaab (Lovforlagets § 2) kommer til Anvendelse i den Søfart, hvor den navnlig behøves, nemlig i Dampskibsfarten, naar den ikke stilles som Betingelse for denne Fart.

Men ved denne Ordning maa man undgaa at forrykke det Forhold, der nu finder Sted. Man maa ikke gjøre Examensforordningerne saa vanskelige, at det bliver umuligt for den unge Sømand, der ofte er udgaaet fra et fattigt Hjem og tarvelig undervist, i samme Grad som nu at tilfredsstille disse; thi derved vilde man svække hans Lyft til at arbejde fremad og udsætte sig for, at den praktiske Sømandsdygtighed, uden hvilken den theoretiske ikke betyder meget, ikke kom til sin fulde Ret i de Stillinger, hvor den var mest nødvendig.

Udvalget nærer nu den Anskuelse, at enhver Sømand, der kan bestaa den almindelige Styrmandsexamen, ogsaa vil kunne erhverve sig de Kundskaaber, her forlanges, saafremt han ikke af Hensyn til de forøgede Udgifter nødes til at holde sig tilbage. For at forhindre dette, behøver det Offentlige kun i et i Forhold til Sagens Vigtighed begrænset Omfang at forstærke den Indbøtkommen, som man paa dette Punkt i de senere Aar har viist, og da Sømanden fremdeles uden nogen Udgift for Staten maa erhverve sig de nautiske Kundskaaber, som kræves, tror Udvalget ved at anbefale Lovforlagets Fremme at turde gaa ud fra den Forudsætning, at Bevillingssmyndigheden her i Sagens Interesse vil yde den for- nødne Hjælp.

Derester skal man kortelig omhandle de enkelte Paragrafer og nedenstaaende Wndringsforflag. Man foreslaar under Nr. 1, at Ordet „nøje“ skal udgaa, fordi det kan give Anledning til at stille strengere Krav, end det maa anses for rigtig. Derimod har man under Hensyn til Beirlærens stigende Udvikling troet, at burde tilføje „Kendskab til de vedtagne internationale Beirsignaler“, en Forordning, der neppe i nogen kjendelig Grad vil forøge Examinandens Arbejde. Med Hensyn til Karaktergivningingen i de i § 1 nævnte Fag, hvorom Ministeren tager nærmere